

Εἶναι τά παιδιὰ της

Τρέφουμε ὅλοι μιά ιδιαίτερη στοργή καί συμπάθεια γιά τούς νέους μας καί λίγο ἢ περισσότερο κατανοοῦμε πώς ἂν πάψουμε νά συμπαθοῦμε τήν νεότητα, ὁ ρόλος μας στόν κόσμο αὐτό ἔχει πιά ὀριστικά τελειώσει. Ὅλοι νοιαζόμαστε νά δοῦμε τά παιδιὰ μας νά πετυχαίνουν στήν ζωή, νά προκόβουν. Διότι αὐτά τά παιδιὰ εἶναι «ἡ ζωή» μας, ὅπως συχνά τούς τό λέμε, ξεχειλίζοντας ἀπό στοργή γι' αὐτά. Εἶναι ἡ χρυσή μας ἐλπίδα, ὁ θησαυρός καί τό χρηματιστήριό, πού ἀξιώνει τίς μεγαλύτερες ἐπενδύσεις καί τό πιό καυτό ἐνδιαφέρον μας.

Ἄν τό ὠραιότερο καί πιό ἐλπιδοφόρο σέ μία κοινωνία εἶναι ἡ νεολαία, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τό δυσκολώτερο εἶναι ἡ ἀγωγή καί διασφάλιση τῶν νέων, ὥστε νά ἀναπτυχθοῦν φυσιολογικά, νά προοδεύσουν καί νά ἐπιτύχουν στήν ζωή τους. Αὐτή εἶναι ἡ ἔγνοια καί ἡ ἀγωνία γονέων καί διδασκάλων,

παιδαγωγῶν καί κατηχητῶν καί ὄλων τῶν ὑπευθύνων προσώπων καί φορέων. Γι' αὐτό ἀγωνίζονται καί μοχθοῦν ὅλοι.

Πολύ εὐστοχα παρομοιάσθηκε ἡ νεότης μέ πέλαγος φουρτουνιασμένο γεμᾶτο ἀπό ἄγρια κύματα καί ἐπικίνδυνους ἀνέμους. Εἶναι ἡ «ἡλικία τῶν παθῶν» ὅπου, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, «σφοδρότερη φουντώνει ἡ φλόγα τῆς σάρκας, περισσεύει τῆς ἐπιθυμίας ἡ ζάλη κι ἡ λογική εἶναι ἀσθενική. Οἱ ψυχές τῶν νέων δέν ἀσφαλίζονται μέ τήν σύνεση οὔτε πολυνοιάζονται γιά τήν ἀρετή· ἔτσι ἐνῶ γίνεται βαρύτερη ἡ τρικυμία τῶν παθῶν, εἶναι ἀνίσχυρη ἡ λογική πού κυβερνᾷ τά πάθη». Ἄν σ' αὐτούς τούς ἐσωτερικούς πειρασμούς, πού συγκλονίζουν κάθε νεανική ψυχή, προστεθοῦν καί οἱ τόσοι ἐξωτερικοί -τρομακτικά αὐξημένοι στίς μέρες μας- πού μέ κάθε τρόπο προσπαθοῦν νά ἀποπροσανατολίσουν τούς νέους ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά τούς καταστήσουν λεία τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, ἡ εἰκόνα γίνεται πολύ πιό ζοφερή καί ἡ προσπάθεια χειραγωγίας τῶν παιδιῶν μας στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ φαντάζει σάν ἐγχείρημα ἀδύνατο.

Κι ὁμως, ὅσοι πιστεύουν στόν Θεό καί βιώνουν τίς δωρεές πού πλούσια προσφέρει ἡ Ἐκκλησία του ἔχουν λόγους νά μὴν ἀπελπίζονται. Στό μεγάλο ἔρ-

γο τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδιῶν δέν εἶναι μόνοι. Ἔχουν τήν συμπαράσταση τοῦ ἴδιου τοῦ θεανθρώπου Κυρίου μας, πού ἐκδηλώνεται καί μέ τήν βοήθεια τῆς Παναγίας Μητέρας του. Ἡ στοργική μορφή της, πού ιδιαίτερα ἐξάιρεται τόν Δεκαπενταύγουστο, γίνεται δέκτης πολλῶν αἰτημάτων, διότι «πολλά ἰσχύει δέησις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότου».

Ἰδιαίτερα συγκινητική εἶναι ἡ ἱκεσία στήν ὁποία καταλήγει τό Δοξαστικό τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Κοιμῆσεως της, ἓνα ποίημα σπάνιας τέχνης καί ιδιότροπης μουσικῆς σύνθεσης, ὅπου συναρμόζονται οἱ ὀκτώ ἤχοι τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς. Ἐκεῖ ὁ ἀνώνυμος, ἀλλά ὅπωςδήποτε ἰκανός καί εὐλαβῆς ὑμνογράφος, μεταφέρει στήν «Παντάνασσα θεόπαιδα» τήν ἀγωνία τῆς Ἐκκλησίας γιά τό πιό τρυφερό καί ὁμορφο, ἀλλά καί τό πιό δυσκολοκυβέρνητο, «δυσήνιον», κατά τόν ἅγιο Χρυσόστομο, μέρος της, τήν νεότητά. Καταλήγει, λοιπόν, τό Δοξαστικό: «Διὸ ἄχραντε Θεοτόκε, αἰεὶ σὺν ζωηφόρῳ βασιλεῖ καὶ τόκῳ ζῶσα, πρέσβευε διηνεκῶς περιφρουρῆσαι καὶ σῶσαι ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου· τὴν γὰρ σὴν προστασίαν κεκτήμεθα».

Ἀπευθυνόμαστε στήν ἄχραντη Θεοτόκο, αὐτὴν πού κυοφόρησε στά σπλάγχνα της τόν ἴδιο τόν Θεό, πού τόν κράτησε ὡς βρέφος στήν ἀγκαλιά της καί

τοῦ πρόσφερε τήν μητρική της φροντίδα καί στοργή. Τήν παρακαλοῦμε τώρα, πού ζῆ αἰώνια μαζί του στήν δόξα τοῦ οὐρανοῦ, νά πρεσβεύει ἀκατάπαυστα, ὥστε Ἐκεῖνος νά περιφρουρεῖ καί νά ἀσφαλίξει ὅλα τά νέα παιδιά.

Χρειαζόμαστε τήν θεϊκή προστασία ὄχι μόνο οἱ νέοι πού μέ τήν ἄκριτη ὁρμή τῆς ἡλικίας τους ἀφήνιασαν κι ἐγκαταλείποντας τήν θαλπωρή καί τήν ἀσφάλεια τῆς πατρικῆς στέγης περιφέρονται ἀνέστιοι καί ἀνεργάσιμοι, εὐκόλλη λεία γιά τούς πάσης φύσεως κακοποιούς. Οὔτε μόνο ἐκεῖνοι πού ξεστράτισαν καί παραπαίουν μεθυσμένοι ἀπό τά δειλέασματα τῶν ψευτικῶν παραδείσων, ὅπου ἔντεχνα τούς παρασύρουν οἱ ἐπιτήδριοι. Κινδυνεύουν κι ἐκεῖνοι οἱ νέοι πού, κι ἂν δέν φαίνονται παραστρατημένοι, εἶναι κοντά στήν καταστροφή καί στό γκρεμοτσάκισμα τό πνευματικό, διότι μένουν μακριά ἀπό τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀκοινωνῆτοι καί ἀλειτούργητοι, χωρίς τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, χωρίς τόν φόβο τῶν ἐντολῶν του, ἀκατήχητοι καί ἄγευστοι ἀπό πνευματική ζωή. Πῶς θά ἀντέξουν στίς προσβολές τοῦ πονηροῦ καί πῶς θά παλέψουν τήν ζωή; Μέ ποιὰ ἐφόδια, μέ ποιὰ χειραγωγία; Μέ ποιό στήριγμα καί ποιὰ φόντα;

Ἡ δέηση τοῦ ὑμνωδοῦ γιά τήν ἀσφάλεια τῆς νε-

ολαίας μας «ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας» μᾶς συγκινεῖ καὶ μᾶς χρεώνει νά τήν ἐπαναλαμβάνουμε ὅλοι πάντοτε καὶ ἰδιαίτερα αὐτό τόν καιρό. Στήν ἀχραντη Θεοτόκο, πού βρίσκεται κοντά στόν ζωοδότη Κύριο, τόν Υἱό της καί Θεό, ν' ἀποθέσουμε τίς ἀγωνίες καί τούς πόθους γιά τούς νέους μας. Ἡ Μεγαλόχαρη Μάνα ἔχει τόν τρόπο νά ἀσφαλίσει τούς νέους μας κάτω ἀπό τήν περιφρούρηση καί τήν προστασία τοῦ παντοδύναμου Κυρίου μας. Καθώς κρατᾶ στό ἓνα χέρι τόν μονογενῆ θεάνθρωπο Υἱό της, μπορεῖ ν' ἀπλώνει τό ἄλλο στόν κόσμο μας γιά νά σκεπάζει τούς νέους μας. Γι' αὐτό μέ θέρμη νά τήν παρακαλοῦμε. Ἡ νεολαία μας, ἐξάλλου, τά παιδιά μας, εἶναι καί δικά της παιδιά.